

Man har altsaa staaet saaledes, at man har maattet kjøbe Grunden, eller hvad der ellers behøvedes til Udvidelsen, og har altsaa selvfølgelig meget hyppig maattet finde sig i at betale ganske urimelige Priser for saadanne Afstaaelser. Det følger af sig selv, at Administrationen har maattet søge at faae Grunden, naar man har fundet det nogenlunde muligt og overtommeligt, men der foreligger ikke saa faa Tilfælde, hvor man ikke har troet at kunne betale de Priser, der forlangtes, og hvor der altsaa ikke er skredet til de paagjældende Anlæg. Jeg skal tillade mig at nævne et Par Exempler. Ringsted Station paa Sjælland, der er velbekjendt som en Station, hvor Togene krydse, og staar omtrent, som den blev anlagt, da den vestjællandske Bane blev anlagt, trænger i saa høj Grad til Udvidelse som nogen, men den har ikke kunnet udvides, fordi man ikke kunde komme til Overenskomst og altsaa maatte have en Expropriation. Her er nu det særlige Forhold, at der er fideikommissariske Baand paa Grunden, at Eiendomsforholdene ere kombinerede, og at Forstjellige have Ret til Erstatning. Dernæst er der Ullerslev, en Landstation paa Fyn, som ogsaa i høj Grad trænger til Udvidelse, men hvor Udvidelsen ikke har kunnet ske. Standerborg Station, som maaske er nogle af de Herrer bekendt, som ligger meget indfobent og snævert, hvor der er en betydelig Krydsning mellem Tog Syd fra og Nord fra, for ikke at tale om, at Silkeborg—Herning—Banen udgaar derfra, har man heller ikke kunnet faae udvidet, fordi man ikke vilde betale den aldeles urimelige Pris, der forlangtes. En Station, der staar paa den Finantsløv, der nu foreligger Thinget, nemlig Nyborg, hvis Udvidelse er bevilget, vil man heller ikke kunne bygge om uden at faae Afgang til en Expropriation. Det er altsaa et ganske naturligt Onst hos Administrationen at kunne faae Afgang til at expropriere ogsaa for Anlæg, der ere bevilgede paa Finantsløven. Det synes ikke blot at være i Anlægernes, men ogsaa i Statskassens Interesse, at man kan faae Afgang til paa sædvanlig kvingen Maade at faae den Slags Arealer, saaledes at man ikke skal være nødt til at finde sig i at betale hvilkensomhelst Pris, der forlanges af Godseieren, men frit kan sige nei, naar Prisen bliver saa urimelig, at Administrationen ikke paa nogen Maade kan finde det forsvarligt at kjøbe den. Jeg veed vel, at der har reist sig Stemmer for den Opfattelse, at de paagjældende Godseiere skulle kunne forlange og faae, hvad de ville, men jeg antager ikke, at man kan slutte sig til denne Anstuelse. Det er altsaa den ene

Grund til Lovforslaget, at man ønsker Afgang til Expropriation. Den anden er den, som staar i Forbindelse med § 2. Jeg kan ikke sige, at jeg egentlig er tilfreds med denne Paragraf, men jeg kan modtage den, fordi det er et saa stort Gode for Jernbanebestyrelsen at komme i Besiddelse af Expropriationsretten. Det er et efter Omstændighederne saa stort Fremskridt at komme dertil, at om jeg end kunde ønske en anden Bestemmelse, finder jeg mig dog i, hvad der er vedtaget i det andet Thing. Jeg foreslog i det andet Thing, at der, hvor Fremgangsmaaden efter Forordningen af 5te Marts 1845 var anvendt ved Anlægget, skulde man ogsaa anvende den for Udvidelse, og at hvor Loven af 10de Marts 1861 var anvendt ved Anlægget, skulde den anvendes for Udvidelse. Det var der god Forstand og Logik i. Men i det andet Thing ønskede man ikke at gaa til denne Bestemmelse, man ønskede fortrinnsvis at blive ved Loven af 10de Marts 1861. Det gif man imidlertid atter fra, og den Bestemmelse, der nu findes, er nærmest laant fra en Lov af 3die April 1868 om Grundafstaaelse til Sindsfygeanstalten ved Bordingborg, dog med nogle Modifikationer. Ved den nævnte Lov, som er vedtaget af Rigsdagen, har man givet Bestemmelsen saaledes, at af Taxationskommissionens Medlemmer udnævnes Formanden af Ministeren, 2 af Amtsraadet og 2 af vedkommende Godseiere. Her er sat den Bestemmelse, at der skal være 5, hvilket er laant andetsteds fra, og derefter vil Taxationskommissionen i de fleste Tilfælde blive sammenfat saaledes, at Indenrigsministeren udnævner Formanden, Amtsraadet 2, Amtmanden 1 og vedkommende Godseiere 1. Det er tillige forudsat her, at man ikke skal anvende det hele store Apparat med den egentlige Expropriationskommission efter Forordningen af 5te Marts 1845. Det vil nemlig skjønnes, at medens der er Grund til ved nye Statsbaneanlæg at anvende denne store og meget kostbare Kommission, fordi der skal ordnes saa mange Forhold, Arealer tages bort, Veie og andre Forhold bringes i Stand, og i det Hele træffes mange Afgjørelser, overfor Godseierne, falde alle disse mere administrative Spørgsmaal i Reglen bort her, hvor der er en Statsbane i Forveien, og hvor man derfor er paa det Rene med, hvorledes det skal ordnes. Den egentlige Overenskomst maa da søges mellem Indenrigsministeren eller den, der forhandler paa hans Vegne, altsaa Statsbanernes Generaldirektør og vedkommende Godseiere, og først naar man for-gjæves har forsøgt ad den Vej at naae til en